

opazali, da ni prav nikake razlike med njim in ostalimi. Še večje navdušenje se jih je lotilo, in kadar je nanesla prilika, so krepko udrihali po njegovem hrbtu. Ker ni bilo nobenega zapika, je bil revček skoro vedno na dirki in srčkani obrazek vrhu nesrečnega hrbta se je kmalu začel kremžiti. K sreči sta prišla Strgar in prednica ter preprečila nadaljnje prelivanje solz. Trgovec se je poslovil od obeh dečkov, Ivo je izzivalno pogledal svoje mučilce, nato pa prijazno in zadosti glasno zaklical: »Tonek in Bine, kmalu po kosilu pridem z avtom po vaju. Zdraval«

(Dalje prihodnjič.)

KAJ JE POVEDAL BOTER MATJAŽ

OSKAR HUDALES

6. V azijskih Benetkah

Kadar pri nas sveti Matija led razbija, je navadno povodenj. Bližnja reka prestopi bregove in v nekaj urah je vsa vas pod vodo. Naš vrt visi proti sredini in ko se ta kotanja napolni z vodo, imamo kar pri hiši lično jezerce. Ob neki taki priliki sva s Frančkom prišla na srečno misel, da si narediva splav. Kaj hitro je bil gotov. V drvarnici sva našla nekaj kratkih desk in jih na hitro roko zbila v »ladjico«. Ker obeh ni držala, se je zdaj ta, zdaj oni prepeljeval po »morju«. Da sva se pri tem važnem opravilu tudi kolikor-toliko zmočila in da naju je tudi zeblo, je razumljivo. A kaj sva se menila za to!

»To je pa zares videti kakor v Benetkah ali v Bangkoku!« sva začula sem od plota. Boter Matjaž, obut v visoke škornje, jo je mahal k našim v vas.

»Kako je videti?« sva vprašala potem, ko sva pozdravila. (Mislim, da nisva pozabila na to).

»Kakor v Benetkah,« je ponovil boter, »in v Bangkoku. Saj menda vesta, kje je to.«

»Benetke že, toda... kako ste že rekli?«

»Bangkok. Že vidim, da je to ena izmed slabih strani v vajinem zemljepisu. V hišo pojdiva, da vama povem.«

Prišedši v toplo sobo, smo poiskali atlas in boter je povedal to-le:

»Da so Benetke zgrajene na morju, to že vesta. Na podoben način se nahaja na vodi tudi mnogo hiš na veletoku Menam, ki teče skozi Bangkok, glavno mesto države Siam v Aziji. Zato pravijo temu mestu tudi azijske Benetke. Nekoč smo se z našo ladjo mudili nekaj dni v Bangkoku, zato nisem hotel zamuditi prilike, da bi si ogledal posebnosti tega mesta. Najel sem si čoln z visoko zavihano krmo in spretni veslač me je kmalu zapeljal med nepopisni vrvež, ki vlada na Menamu. Kar osupnil sem.

Na obeh bregovih veletoka se dvigajo nešteti pozlačeni stolpiči praviljčnih palač, pod njimi v reki pa so zasidrane plavajoče hišice, večinoma same prodajalnice. Zgrajene so v značilnem siamskem slogu z ukrivljenimi strehami. V njih imajo siamski in kitajski trgovci razloženo svojo robo. Pred

plavajočimi trgovinicami pa se gnete nešteto čolnov najrazličnejših velikosti in oblik. V njih sede Siamci, Kitajci in Malajci, kupujejo, prodajajo in mešetarijo. Pobožni učenci vozarijo svoje učitelje, dostojanstvene budistične duhovnike, oblečene v dolga rumena oblačila. V gibkih čolniških se gnetejo med množico vozil urni pismonoše, drče od ene plavajoče hiše k drugi ter razdajajo pošto, ki leži v vreči na čolnovem dnu. Najbolj glasni so kitajski kuharski umetniki. V drobnih, orehovim lupinam podobnih čolnih, kuhajo riž ter ga s pečenimi ribami vred prodajajo svojim plavajočim sosedom. Ti kuharji narede največ kupčij. Nihče, ne kupec ne prodajalec, se ne more odreči njih dišečim dobrotam.

Pa sredi velereke plavajo okorne kitajske džonke. Velike ladje vozijo ogromne tovore riža nove žetve, a počasni vlačilci se trudijo po reki navzdol s splavi dragocenega tikovega lesa, ki je morda že več let na potu in je slednjič v Bangkoku, kjer ga požirajo ostra rezila na velikih žagah. V pristanišču ga naložijo na jadrnice in odpravljajo v daljne dežele. Tam leže tudi oceanski velikani, na njih jamborih plapolajo zastave vseh velikih narodov. Vse to pisano življenje pa se koplje v vročih žarkih tropskega sonca.

Ponoči nudi široki Menam še bolj očarljivo sliko. Človeku se zdi, kakor bi živel v pravljici. Po polnoči kar gomazi na obeh bregovih srčkanih ladij, razsvetljenih z lampijončki. Od daleč se vidi, kot bi se po reki spreletavalo na stotine kresničk v različnih barvah. V čolniških sede ravno tako majčkena siamska dekleta in žene ter prodajajo sadje, sočivje, perutnino in jajca. Njih drobni glasovi se mešajo med pritajeno pljuskanje vletokov. Mlečno beli mesec razlije preko reke svoje žarke, da je videti kakor bi se valovi kodrali v samem srebru. Nekaj mehkega in sanjavega se preliva skozi temo. Ko pa se noč umakne na novo rojenemu dnevu, se na Menamu zopet rodi hrupno vrvenje težkega boja za kruh.

Vsako leto enkrat se na veletoku vrši sijajna procesija. Blizu Menamovega ustja je otok, a na njem prekrasen tempelj, v katerem se zrcali vse bogastvo te rodovitne zemlje. Tja se na ta praznik napoti siamski cesar v bleščečem sijaju svojega bahatega bogastva, daruje bogovom in jim obljubi zvestobo. Že v zgodnjem jutru je videti dolgo vrsto bark, s petdesetimi veslači v vsaki. V lahkem taktu se zibljejo po reki navzdol. Sredi te svojevrstne procesije se ziblje z zlatom okovana in s pošastnimi liki okrašena ladja. Na njeni sredini se dviga visok prestol, na njem pa sedi sam cesar. Nato mu v nekoliko manj bogatih čolnih slede sorodniki, dostojanstveniki, vojaki in ljudstvo. Vse ga spremlja v tempelj, kjer on daruje bogovom in se zabobljublja.

»Že ve zakaj,« sem si mislil po botrovem pripovedovanju. »Midva s Frančkom ne bova ob najini luži nikdar postala tako bogata, kakor je on ob Menamu.«